

R Ů Ž O V Ě S N Ě N Í



KAROLÍNA BECKOVÁ



*Uapeklitý případ
pro Amora*



Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-367-0

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Za Denisou s třísknutím zapadly dveře. Ještě pořád se třásla. Připadala si jako otevřená zející rána, která stále krvácí a krev nejde zastavit. A přitom od toho okamžiku už uběhla více než půlhodina, během které musela vykonat řadu činností a věcí, jež neměly s důvodem jejího vzteku, zároveň až příliš zraňujícího, nic společného.

Odevzdat hlavní sestře speciální vybavení, převléknout se ze sesterské uniformy do civilních šatů, dole ve skladu odevzdat vše erární, vrátit do kantýny spoustu nádobí a skleniček, jež se, ani nevěděla jak, nakupily v její skřínce v sesterně, povyhadovat všechny zbytečné papíry... A přitom podepsat spoustu lejster. Pak ještě zašla za několika svými kolegyněmi, se kterými si alespoň trochu dokázala porozumět, a rozloučila se s nimi. Najednou Denisu jako blesk prořála neblahá předtucha. Ano, proboha. Ten hrníček. Ten, na který tak dlouho šetřila a teprve včera si jej přinesla ze starožitnictví dole ve městě. Nádherný hrníček s habánskými motivy, který měl posloužit jako květináč v jejím domku.

Pozvedla ruku k madlu vchodových dveří a pak ji opět spustila dolů. Ne! Ne! Už nikdy. Už nikdy do této budovy nev kročí. Sem, kde se chvílemi cítila docela spokojeně, ale kde také zažila tolik ponížení. Zejména v několika posledních prokletých měsících. Už ji tam nikdy nikdo neuvidí!

Znovu se zachvěla a ucítila na sobě pohled, jeden z těch, které tak důvěrně znala. Otočila hlavu a spatřila neznámého muže. Okamžitě uhnul provinile očima a dělal, jako by tam vůbec nebyla. A teprve tento okamžik, který ve svém

krátkém pětadvacetiletém životě zažila už tolikrát, ji poněkud probral z ustrnutí.

Rozhlédla se kolem. Stála před vchodem do jednoho z lázeňských léčebných zařízení, nádherné Jurkovičovy secesní budovy. Denisa v ní už několik let pracovala jako sestra na hydroterapii. A dnes to bylo zřejmě definitivně naposledy.

Věděla, že musí rychle pryč, aby navždy opustila svůj minulý život. Pohlédla napravo směrem na táhlou krytou kolonádu a lázeňské náměstí, kde se nacházela fontána s vysoko stříkajícím proudem vody, jejíž kapky se oslnivě třpytily v slunečném odpolední počinajícího června.

Rozhodla se, že se půjde uklidnit na svoje oblíbené místo do lázeňského parku a botanické zahrady.

Otočila se a po třech schůdcích vkročila do příjemně chladivého stínu luhačovické lázeňské kolonády. Kolonáda byla plná lidí, jak lázeňských hostů, tak rekreatů z blízké přehrady. Nebylo divu, sezona už začala. Denisa kráčela rychle, byla na to zvyklá. Rozhodné a rychlé staccato jejich lodiček na vysokých podpatcích se rozléhalo na podlaze z vyleštěné žuly. Proplétala se mezi lázeňskými návštěvníky jako lasička hustou travou, dav před sebou nemusela vůbec rozrážet. Rozestupoval se před ní sám, jakoby mávnutím proutku nadaného mocným kouzlem. A za Denisou v něm zůstávala brázda, do níž, jak se zdálo, měli ostatní lidé bázeň vstoupit. Denisa na to byla zvyklá, ani jí to už nepřišlo. A jenom téměř podvědomě registrovala pohledy, které na ni mířily. Před ní se oči mužů a žen rozšiřovaly údivem, ale když ji míjely, polekaně a provinile se stáčely stranou.

A byl to vskutku prazvláštní pohled. Davem oblečeným do bílých lázeňských obleků a lehkých nenápadných šatů, ale také do povolených šortek, plandavých triček - to všechno doprovázely zvuky pleskajících sandálů a nazouváků - proplouvalo stvoření jakoby z jiného světa.

Denisa na sobě měla zelené hedvábné krátké šaty, které patřily do dob, kdy se v lázních scházeli ještě lidé jisté úrovně. Jedinou otázkou zůstávalo, jestli její šatečky pocházely opravdu ze třicátých let dvacátého století, anebo byly jen jejich zdařilou kopií. Šaty doplňovaly krajkové rukavičky sahající až na předloktí a klobouček, který naprosto dokonale ladil s jejími rusými vlasy a zelenýma očima. Na nohou měla krémové lodičky.

Denisa vyšla z kolonády, prošla kolem řady kavárniček a malých obchůdků, pak zabočila doleva a přešla malý můstek, jenž se ladným jemným obloukem klenul přes místní říčku. Ještě několik kroků a dorazila na svoje oblíbené místo.

Byla to malá zahrada, kterou se prolétalo několik písčitých pěšinek a v jejímž středu se rozkládal miniaturní rybníček. V jeho středu na několika kamenech vyčnívající z vody trůnil malý usmívající se baculatý andělíček, z jehož úst, kdysi dávno v dobách nyní už zašlé lázeňské slávy, nepochybně musela tryskat voda. Denisu někdy napadalo, že možná ani ne tak voda, ale třeba šampaňské, či dokonce možná i – stříbro. Protože Denisa stříbro milovala.

Zamířila přímo k rybníčku a její oči se zastavily na leknínech, které se pohupovaly na vodní hladině. A protože navíc ještě milovala květiny, čekala, že se jí na tomto místě konečně navrátí ztracený klid. Že na ni zapůsobí tajemný klid hladiny, zádumčivost andílka a zahrady ukryté pod stromy. Tak jak tomu bylo už stokrát, možná i tisíckrát.

Jaké však bylo její zklamání, když se jí znovu vybavily všechny nedávné události. Zaplavila ji vlna bezmocného vzteku a hrdlo se jí stáhlo. Tvář zaplavila bezútěšnost a její neustále jiskřivé oči, které měly ve zvyku metat zelené jiskry, potemněly.

Jak si jen něco takového mohl dovolit?! Kdyby ji skutečně miloval, kdyby k ní cítil alespoň něco, soucítila by

s ním, avšak jeho cit by nedokázala opětovat. Ale on se s ní chtěl jenom pomilovat. Ne, pomyslela si Denisa, to není to správné a přesné slovo. Vyspat se s ní? Ani tohle nebylo, co z něj vystupovalo. Zkrátka a jasně, on ji chtěl jenom *přefíknout*. Jeden z lázeňských doktorů, který pracoval ve stejné budově jako ona. Kolem čtyřicítky, s počínající pleškou a vystupujícím bříškem, které už nedokázal potlačit ani usilovným honěním se po tenisovém kurtu. Ale přesto se choval jako neomalený a tupý třicátník. Jak jen může člověk, jenž vystuduje tak prestižní obor jako je medicína, tak hluboko klesnout?! Kdyby se alespoň choval upřímně, ale uchylovat se ke sprostým a lascivním narážkám? Využil každé možnosti, když se třeba potkali na chodbě, aby se o ni necudně otřel. A jednou dokonce, když byla sama na sesterně, se k ní v nestřeženém okamžiku přitočil a chlípně se k ní zezadu přitiskl. Otočila se a okamžitě mu dala ohromnou facku, ale zdá se, že mu to nestačilo. Práci, kterou měla docela ráda, a místo, kde se cítila vcelku spokojená, jeho hrubiánské obtěžování proměnilo v posledních týdnech v peklo. A všechno vyvrcholilo dneska během vizi na hydroterapii. Najednou stál vedle ní a v ruce držel konec hadice, kterou sestřičky ostříkávaly bazén při čištění. Pohupoval koncem hadice ze strany na stranu a zeptal se jí, kdy už spolu konečně vyrazí někam si zašpásovat. A celé to provedl tak, aby si toho všimli i ostatní doktoři v čele s primářem, kteří stáli kolem. Denise se v tomto okamžiku zatmělo před očima a veškerá, už týdny potlačovaná zloba, jí vytryskla z duše. Napohled klidně, jako kdyby mu chtěla ve vši slušnosti odpovědět, k němu přistoupila, a jemně, téměř sváděivě, vzala konec hadice z jeho ruky. Pak se rozmáchla a silným úderem přes jeho nejcitlivější místo ho srazila do bazénu. Zatímco se plácal ve vodě jako topící se sviňucha, klidně se otočila k primáři a oznámila mu, že podává hodinovou výpověď. Pak vznešeně odkráčela před

zkoprnělými zraky lázeňských doktorů, ostatních sestřiček i několika pacientek, které zrovna v místnosti podstupovaly svoji léčebnou kúru. A bylo to! To si k ní nesmí přece nikdo dovolovat! Nikdy to nevzdá! Přesto jí do očí vstoupily slzy. Snažila se je potlačit. Nechtěla plakat. K ničemu jí to stejně nebude, a pláčou přece jenom slaboši.

Najednou Denisu něco vytrhlo z jejích palčivých a rozčilených myšlenek. Na zádech opět ucítila jeden z těch tak důvěrně známých pohledů. Zamrkala, aby nebylo vidět, že plakala, a současně několikrát usilovně polkla, aby zmizel prokletý knedlík, co se jí usadil v krku. Nadechla se, udělala dva kroky vzad a současně se otáčela. Byla rozhodnutá čelit tomu pohledu, dokud, jak bývalo zvykem, zbaběle neuhne stranou. Avšak ještě než se stihla otočit úplně, narazila do něčeho, co klidně mohlo být sloupem, pokud by v zahradě nějaké sloupy vůbec byly. Zapotácela se, ale vtom ji už zachytily pevné ruce, chvíli ji držely a pak zase okamžitě pustily. Denisu trochu znepokojila vlna horkosti, která jí prošlehla, když se jí cizí ruce takto mimoděk dotkly.

Polekaně vzhledla. Těsně u ní stál muž. Denisa byla vysoká žena, měřila téměř sto osmdesát centimetrů, ale on byl ještě vyšší. Aniž by si ho nějak prohlížela, cítila, že má pevné a vypracované tělo, ale zároveň byl štíhlý. Co ji však na něm upoutalo, byla jeho hlava. Hnědé oči na ni hleděly poklidně, s jemnou ironií. Ani náznak toho, že by ustrašeně ustřelily stranou. Metaly lehce pobavené jiskřičky, přesto však v nich bylo něco hlubokého a zádumčivého. Možná i smutného, napadlo Denisu. Trochu zahnutý nos, třídení strniště vousů. Nakrátko ostříhané vlasy na spáncích už začínaly prokvétat. Připadalo jí, že tu tvář už musela kdysi vidět. Ne, že by jej někde potkala. To by si určitě pamatovala. Ani ne ve snu. Ale jako kdyby ji znala z nějakých dávných dob, snad z nějakého starého obrazu... který byl portrétem... aristokrata? Na muži bylo něco zvláštního,

něco velmi vznešeného a zároveň jí nesmírně blízkého. I přesto, že na sobě měl seprané džíny, krátké tričko a na nohou obyčejné tenisky. A ruce až po lokty černé od hlíny. Kousek od něj stála kolečka plná květin připravených k sázení a kolem bylo rozházeno zahradnické nářadí. Bylo zřejmé, že muž patří k lázeňským zahradníkům.



Žena, kterou před chvílí zachytil, když se zapotácela, k němu vzhlédla. Dominik pohled směle opětoval. Její tělo bylo úchvatné. Hedvábné šatečky, které měla na sobě, nic neskrývaly, naopak spíše provokativně nabízely. Přejel pohledem dolů a pak pomalu nahoru. Po jejích dlouhých, předlouhých nohou, přes pas až k nadrům, která nepochybně dokázala uvést do nepříčetnosti tep srdce každého muže. Přes oblá ramena, až se pohled zastavil na její tváři. Byla pihovatá, s rozkošně malým nosíkem, ale co na ní bylo nejzvláštnější, byly její oči. Zelené, připomínaly kočičí oči. Bylo v nich všechno, celý svět. Zřejmě zrovna plakala, když k němu před chvílí stála zády, protože se leskly vlhkostí. Musela to být ale silná osobnost, neboť zezadu to vůbec nebylo znát, žádné nervózní potřásání hlavou či trhavé šukbání rameny. Tvář jí rámovala záplava rusých vlasů, které se draly zpod kloboučku. Připadalo mu, že právě potkal bytost z jiného světa. Spolu s tím, co na sobě měla oblečeného, mu přišlo, že ta žena je příliš krásná a tajemná na to, aby mohla být skutečná.

Uvědomil si, že ji musel ušpinit, a podíval se na svoje ruce černé od hlíny. Pak znovu pohlédl do jejích očí. „Máte ráda lekníny?“ pronesl.

Pobaveně přejela očima svoje předloktí, kde se na rukavičce rýsoval zahnědlý otisk jeho dlaně a prstů. „A vy hlínu?“



Muž jí pohlédl přímo do očí, a tentokrát v jeho pohledu nebyl ani náznak pobavené ironie. „Ano, mám. Je v ní všechno. Vzduch, voda, žár slunce a celá naše minulost. A navíc z ní vyrůstají květiny.“



Denisa přešla přes cestu vedoucí po hrázi místní přehradu a začala se šplhat do stráně. Pěšinka, po které kráčela, se vinula malým lesíkem. Ještě pár metrů a vyjde na cestu, projde kolem několika rekreačních středisek a jedné místní stylové restaurace a ocitne se na vrcholku hřebenu. Otvíral se z něj krásný pohled na Pozlovice, vesnici, ve které žila. Kdysi ves tvořila součást lázní Luhačovice. Na samém okraji vesnice, na začátku údolí, které se zařezávalo hluboko do hor, měla malý domeček, ve kterém žila.

Denisa cestou myslela na to, co dál. Co dál podniknout se svým životem? Jak se v budoucnosti žít? Bylo naprosto jasné, že v lázních práci jako sestra už nesežene. Neprovedla sice nic, za co by se musela stydět a co by si dotyčný doktor nezasloužil, a všem to i muselo být jasné. Ale doktoři v lázních tvořili uzavřenou sektu držící při sobě. A touhle dobou se její čin mezi nimi už nepochybně rozkřiknul a všichni o něm věděli. Ne, nikdo z nich ji už nikdy do práce nepřijme. Vydělil by se tak ze společnosti ostatních a mohl by začít mít problémy. To nebude nikdo z nich riskovat. Jedině, že by si našla zaměstnání v nedalekém Zlíně. Ale to by musela každý den dojíždět nějakých dvacet kilometrů, a navíc to město neměla příliš v lásce. Bylo na ni příliš hektickým a uspěchaným městem, ve kterém každého zajímaly jenom a jenom peníze. Bylo v něm nejvíc podnikatelů na počet obyvatel v celém státě. Téměř jako kdyby to město někdo vzal z jiného místa a přesadil do těchto krásných kopců, a vůbec se neohlížel na to, že

se sem vůbec nehodí. Říkala tomu Bařův duch. Zůstal ve Zlíně i přes to, že členové proslaveného rodu v něm už dávno, vlastně od konce války, nežili.

Denisa dorazila na hřeben kopce, zastavila se a rozhlédla. Všude kolem se rýsovaly linie zalesněných kopců. Pohlédla dolů do údolí, ve kterém ležely Pozlovice, a očima vyhledala svůj domeček. Svoje útočiště. Pak zvrátila hlavu a zahleděla se na cosi na nebi. Spatřila tam jestřába nebo káně, z dálky nedokázala přesně rozeznat o jakého dravce se jedná. Majestátně plachtily vzdušnými proudy nad její hlavou. Byl to překrásný pohled. Denise se najednou vybavil před očima muž, se kterým se setkala dole v lázních. Místní zahradník. A jeho dotyk, který v ní probudil pocit, s nímž se ještě v životě nesetkala. A vybavila si, jak jí při rozhovoru s ním splašeně bušilo srdce...

Poté, co se tak zvláštním způsobem potkali, si chvíli ještě povídali. Bavili se o květinách a zjistili, že je to jejich společná záliba. Věděl toho o nich hodně, mnohem víc než ona. Nebylo na tom nic zvláštního, byl přece zahradníkem. Ale souvislosti, do kterých svoje vyprávění o květinách uváděl, byly velice zvláštní. Na obyčejného lázeňského zahradníka až podivné. Pár zahradníků trochu znala, protože shodou okolností pocházeli z Pozlovic. Byli to obyčejní chlapi, pro které jejich práce byla pouze jejich zaměstnáním. A víc nic. Tento muž však byl jiný. Práce pro něj byla evidentně i koníčkem. Navíc ovzduší tajemství kolem jeho osoby vzbuzovalo zvědavost. A obstupovala ho aura nezávislosti a dokonce i jakéhosi... nebezpečí. Ano, bylo jasné, že je to velice tajemný zahradník. Vrahem je zahradník, jak se říká v detektivkách, uchichtla se v duchu Denisa. A navíc to jméno! Dominik. Není to jméno z těchto krajů. Zahradníka v lázních nemůže dělat příliš dlouho, protože to by si jeho výrazného zjevu i osobnosti přece dávno musela všimnout. Když spolu mluvili, dokázal být

nesmírně vtipný, ale v příštím okamžiku jej ovládla jakási melancholie a smutek. Ne že by ji neskrýval a ublíženě vystavoval na odiv, ale hluboko v očích ji Denisa dokázala zahlédnout. Zvláštní muž a ještě zvláštnější zahradník. Jejich rozmluva skončila tím, že ji Dominik pozval zítra na večeři. Docela se jí to hodilo, protože stejně musela zajít na ředitelství lázní vyřídit si formality týkající se její výpovědi. Byla docela zvědavá, kam ji místní *zahradník* na večeři zavede...

Denisa najednou koutkem oka zaznamenala na nebi prudký pohyb. Pohlédla nahoru a sledovala, jak se jestřáb, teď už ho poznala, prudce snáší dolů na okraj pole nedaleko od ní. Přistál na zemi, a po chvíli se s něčím v pařátech opět vznesl vzhůru. Ne, pomyslela si Denisa, musím přestat snít o místním zahradníkovi, ať už je zvláštní, nebo ne. Musím myslet na sebe, na svoji budoucnost. Život je přece boj.



Kapitola druhá

Že vstoupili zrovna do dveří restaurace hotelu Alexandrie, Denisu překvapilo. Hotel totiž byl už od třicátých let nejdražším a nejexkluzivnějším hotelem v celých lázních.

Byla v něm doposud jenom jednou, s jedním doktorem. Měla s ním krátký vztah, který shodou okolností skončil právě v této restauraci. Když spolu seděli u stolu, doktor se jí přiznal, že je zasnoubený, ale že by přesto ve vztahu, měl tím nepochybně na mysli sex, jenž spolu už několikrát provozovali, rád pokračoval. Denisina reakce byla rázná a bezprostřední. Vychrstla mu do tváře víno ze své skleničky a odešla.

Ostatně, už byla unavená i z toho, že onen doktůrek je zvyklý být centrem pozornosti. Jejich rozhovory sice bývaly nablýskané a zábavné, ale zároveň i velmi povrchní. Polovina z toho, co řekl, zněla velmi efektně – ale to bylo všechno. A ani náhodou ho nenapadlo říct něco *o sobě*, o svém nitru. Co si vůbec myslel? Až na tu snoubenku.

Nicméně, vínem v obličejí to neskončilo. Její odmítnutí pokračovat dál v sexuálním vztahu tohoto oblastního playboye nesmírně urazilo. Nedokázal se vyrovnat s tím, že byl opuštěn ženou, vždycky to u něj bývalo zřejmě naopak. Začal ji pronásledovat a špehovat. Chtěl se s ní znovu vyspat – zřejmě si chudáček potřeboval něco ještě dokázat. Jednou si na ni dokonce počíhal u jejího domku, skončilo to však tím, že přišel k bouli na hlavě, zatímco Denisa přišla o květináč, který stál nejbliže za dveřmi jejího domku. A ještě mu pohrozila trestním oznámením na policii. Pak se sice trochu stáhnul, ale od té doby ne-

měla Denisa dobrý pocit. Věděla, že ji sleduje, a musela si dávat pozor. A dokonce ji i napadlo, že za celou záležitostí, která vyvrcholila její hodinovou výpovědí, může stát on. Vůbec si nemohla být jistá, co ještě může z jeho strany očekávat.

Denisa se násilím vytrhla ze svých trudných vzpomínek. A pokud jde o její rezolutní ukončení vztahu s panem doktorem na tomto místě, mohla teď jenom doufat, že se v hotelu na její výstup zapomnělo. Konec konců, bylo to už skoro více než rok.

Denisino překvapení ještě vzrostlo, když k nim okamžitě přispěchal vrchní ve fraku a přátelsky se na ně usmál.

„Zdravím, Dominiku,“ pronesl. „Už asi týden jsi se u nás neukázal.“

„Měl jsem hodně práce. Však víš, začátek sezony. Na poslední chvíli se musí všechno dohnat a vyšperkovat.“

Bylo to zvláštní. Na jedné straně jinak zjevně distingovaný vrchní, oblečený jako z třicátých let, na straně druhé místní zahradník, u kterého by se dalo předpokládat, že jeho výplata vystačí tak akorát na jednu jedinou večeři v honosném a stylovém podniku, jako byla tato restaurace nejlepšího hotelu ve městě. A navíc u příležitosti večeře přece jenom oblečený poněkud nepatříčně. Opět měl na sobě nějaké seprané vybledlé džíny, jenom tričko teď vyměnil za letní košili s krátkými rukávy a tenisky za pohodlné letné polobotky. Oproti němu Denisa, jak už bývalo jejím zvykem, svým oblečením přesně zapadla do prostředí restaurace. Ne že by to tušila, ale zkrátka byla zvyklá oblékat se v takovém stylu. Slaměný klobouk, šaty s ramínky a delikátním květinovým vzorem, světlé slámové lodičky na nízkém podpatku, to všechno dokonale ladilo s její nádhernou postavou.

„Čím můžeme dneska posloužit?“ zeptal se vrchní. Přitom nenápadně zrentgenoval pohledem Denisu od hlavy

až dolů. I přes jeho profesionální odstup mu v očích prokmitlo cosi jako uznání.

„Tiché a klidné místočko pro dva,“ odpověděl s úsměvem Dominik.

Vrchní uklonil hlavu, otočil se a vydal se mezi stoly do jednoho z koutů restaurace. Dominik uchopil jemně Denisu za paži a nasměroval ji jinou cestou, než jakou kráčel vrchní. Vedla poněkud bokem, bylo zjevné, že Dominik nechce vzbuzovat pozornost ostatních hostů v restauraci. A právě tak bylo zjevné, že místo velice dobře zná a že ví, kam je chce vrchní usadit. A další věci, která byla nad slunce jasná, bylo, že Dominikův dotek v ní opět vyvolal ono elektrizující napětí jako poprvé, uvědomila si Denisa.

Když dorazili ke stolku v rohu u okna s výhledem na hlavní luhačovické náměstí, stál už vrchní připravený s jídelními lístky v rukou. Zároveň se hotovil odsunout Denise židli. Ale ještě dříve, než s tím mohl začít, přiskočil k Denise Dominik, židli odsunul a přidržel ji. Pak se posadil naproti ní. Denisa najednou pocítila, že si přeje, aby k ní byl blíž.

Vrchní před každého z nich položil jídelní lístek vázaný v temně zeleném sametu. „Přeji vám příjemnou zábavu.“ A odkráčel.

Denisa otevřela jídelní lístek. Před očima jí začaly tančit názvy jídel, z nichž o polovině v životě neslyšela. Na ceny se raději nedívala. Avšak nebylo to tím, že by byla nějakou prostou vesnickou dívkou. Na to, čím se ještě do včerejška živila a kde žila, byla až příliš chytrá a krásná, ale chyběla jí určitá zkušenost. To bylo všechno. Přesto však na sobě nedávala nic znát, i když zoufale přemýšlela, co si před tímto tajemným zahradníkem objednat, aby si nezažala. Vypadalo to, že Dominikovi obsah jídelního lístku, na rozdíl od ní, nečiní žádné problémy. Zběžně jej prolistoval a znuděně odložil stranou. Pak se pohodlně opřel o opě-

radlo ratanového křesílka a zahleděl se na Denisu. Mlčel a prohlížel si ji. Nebyl to však žádný vyzývavý ani ironický pohled, spíše jako kdyby se snažil proniknout do jejího nitra. Ne dravě či rychle, z jeho pohledu bylo cítit soustředění, byl hloubavý a vůbec se svým průzkumem nepospíchal. Prazvláštní zahradník, znovu si pomyslela Denisa.

Rozhodla se, že nebude hrát žádnou hru. „Vůbec nevím, co bych si měla vybrat. Neporadíš mi něco?“

To byla další zajímavá věc. Od prvního okamžiku jejich dnešního setkání jí tykal. Což nebyvalo v těchto krajích zvykem. Nevadilo jí to a okamžitě na to přistoupila také, ale přesto ji to na chvíli zarazilo. To přece dělává určitá část návštěvníků ze zahraničí, uvědomila si. Jako sestřička v lázeňském rehabilitačním domě se s tím několikrát sama setkala. Na luhačovickém Zálesí se na tykání připíjelo spíše až po nějaké době, většinou slivovicí či borovičkou. Aspoň Denisa takovou zkušenost měla.

Dominik zamyšleně pohlédl na jídelní lístek ležící před ním na stole. „Kdysi jsem se vyžíval ve všech těch specialitách s honosnými názvy. Ale teď mě to už moc nebaví. Většinou si tady dávám jedno takové prosté jídlo. Vlastně v tomto státě je to svým způsobem pořád ještě specialita. Špagety s pestem a parmezánem. K tomu dobré červené víno.“ Vzhlédl k ní a téměř rozpačitě se usmál.

Zůstala na něj zírat jako uhranutá. Poprvé si v tomto okamžiku všimla, jak rozkošné d'olíčky se mu objevily ve tváři.

Vzpamatovala se teprve za chvíli, a když zvedla oči výš, zjistila, že se na ni Dominik pobaveně dívá. Cítila, že začíná rudnout. Samotnou ji to velice překvapilo, neboť se jí to nestávalo příliš často. Lépe řečeno, téměř vůbec.

Rychle pokrčila rameny, aby ze sebe setřásla nervozitu. „Proč ne. Sice netuším, co to je pesto, ale dám si to také.“

Dominik neodpověděl a dál na ni upřeně a mírně pobaveně zíral. Nedokázala si důvod toho pohledu vysvětlit.

Proto ze sebe rychle vyhrkla: „Ale co jsou to špagety, parmezán a víno, to našťestí vím!“

Oba dva se rozesmáli a přestali teprve ve chvíli, kdy se u nich objevil vrchní. Dominik objednal dvakrát špagety s pestem a pak se chvíli dohadoval s vrchním na druhu a ročníku červeného vína. Když se shodli, vrchní odkrácel.

Dominik se za ním chvíli s úsměvem díval a pak znovu pohlédl na Denisu. „Je to vlastně velice prosté. Pesto je něco mezi omáčkou a pastou. Skládá se ze tří složek. Olivového oleje, pochopitelně panenského, bazalky a česneku. Někdy se do něj ještě třeba přidávají nasekané ořechy, mandle, rajčata jako u sicilského pesta, či jiné přísady, ale já dávám přednost základní formě. Není ho potřeba moc a všechno se bohatě posype parmezánem. Ona vůbec v tomto státě panuje podivná představa o špagetách, když už jsme u toho. Dělají se tady většinou tak, že téměř plavou v omáčce, většinou s masem či uzeninami. Ale samotní Italové dávají spíše přednost velmi jednoduchým úpravám. Stačí jim většinou olivový olej a třeba ostrý pepř. V jednoduchosti je genialita...“ Odmlčel se a ona zjistila, že je trochu duchem nepřítomný, mimo. „Viš třeba, že existuje téměř dvacet druhů toho, čemu tady každý říká jenom špagety? A oni to naprosto přesně rozlišují...“ Najednou se zarazil a omluvně se na ni podíval. „Promiň, nechal jsem se unést. Omlouvám se za přednášku.“

Vskutku podivný luhačovický zahradník, znovu si pomyslela Denisa. Zahradník, který se skvěle vyzná v kuchařině a zřejmě i v Itálii. Měla by tomu pěkně rychle přijít na kloub.

V témže okamžiku se u nich zjevil číšník a naservíroval před každého z nich mísu kouřících špaget, jež byly za-



barveny zeleně. Pak každému nalil do sklenice rudé víno. Přitukli si a pustili se do jídla. Jeho lahodná a překvapující chuť Denisu překvapila tak, že po celou dobu, co jedli, vůbec nepromluvila. Jediné, čeho si stihla všimnout, bylo, že Dominik používá jenom vidličku. Lžička, která se ke špagetám používá také, zůstala ležet neposkvrněná vedle talíře. Takže ho konvence příliš nezajímají, je svůj, doplnila si Denisa další střípek do mozaiky svých pozorování. Ona sama lžičku přece jenom použila, nebyla v zacházení se špagetami zjevně tak vyškolená jako Dominik.

Když dojedli, Denisa se napila vína, zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy a naklonila se dopředu. „Řekni mi něco o sobě, tajemný zahradníku.“

„Co?“

„O svém životě.“

Usmál se a mlčel. Podíval se na ni zvláštním způsobem, tak, že se uvnitř celá rozechvěla.

„Ta otázka mě trochu překvapuje,“ pokusil se uhnout na vedlejší kolej.

„Opravdu?“

Pokrčil rameny. „Prosím, jak je libo. Narodil jsem se v jednom městě na břehu velkého jezera. Pak jsem se chvíli toulal, pak dlouho pracoval v Praze. Po nějaké době jsem začal mít pocit, že potřebuji změnit vzduch, a tak jsem tady.“ A odmlčel se.

To je všechno, ptala se v duchu Denisa. Trochu ji to vyvedlo z konceptu. Většinou když se mužů zeptala na ně samotné, naprosto to stačilo. Ukázalo se pak, že milují, když mohou vyprávět sami o sobě. Dokázali potom mluvit celé hodiny. Zdálo se, že Dominik je výjimečný i v tomto ohledu. Evidentně se mu o sobě nechtělo vyprávět.

Dominik se smutně usmál a naklonil se k ní. Denisa se celá napnula. Měla pocit, že pokaždé, když jsou od sebe na minimální vzdálenost, něco se v ní změní. Jako by v ní

začaly probíhat úplně jiné a doposud nepoznané chemické pochody. Ale ne, to přece nemůže být pravda, přesvědčovala se. S ní a jejich vzájemnou vzdáleností to přece nemůže mít nic společného. Vysvětlení bude mnohem prostší. Je to jenom prostředím, ve kterém teď jsou. Anebo situací, ve které se od včerejška ocitla ona sama. Je to přece logické, že musí být ještě dneska poněkud vykořeněná. Ne, ani jedno nebude správným vysvětlením. Podivný zahradník. Ano, to je ono, zaplesala v duchu. Nemůže to být nic jiného než ona aura tajemství, která ho obestírá. A zdá se, že si svá tajemství chce nadále ponechat pro sebe.

Z myšlenek ji z ničeho nic vytrhl Dominikův hlas. Vzhlédla od sklenice vína, kterou během tohoto přemítání, aniž si toho byla vědoma, křečovitě svírala prsty. Zjistila, že mezitím se k ní Dominik naklonil přes stůl.

„A teď ty. Řekni mi něco o sobě, tajemná slečno, která jako by se tady zjevila z jiných časů,“ pronesl tichým, avšak naléhavým hlasem.

Denisa přemýšlela, odkud začít. Ale pak si uvědomila, že je to celkem jedno, protože její život navenek nevypadal nijak vzrušivě a zajímavě. A co všechno prožila uvnitř sebe samotné, ve své duši a ve svém srdci, to věděla jenom ona sama. Nadechla se k první větě... a v posledním okamžiku se zarazila.

Proč by mu vlastně měla všechno o sobě vyklopit, když on neprozradil téměř nic? Nebude se přece obnažovat a vydávat všanc někomu, koho vůbec nezná. Byla by to pak přece naprosto nevyrovnaná situace, a to nechtěla dopustit. Ostatně, už několikrát ve své minulosti to tak udělala, aby za to pak draze platila. Konec konců - výsledkem podobné situace byl i její první a zatím i poslední odchod z této restaurace! Na který se snad už zapomělo. Anebo to nikdo z obsluhujícího personálu na sobě nedával znát. Cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce, protože Dominik

naléhavě přisunul svou ruku těsně k její. A poslední, co by chtěla, po čem by toužila, bylo vychrstnout Dominikovi někdy v budoucnosti to tváře sklenici vína, vstát, odkráčet a zapomenout.

„Jsem jedno velké ucho,“ znovu naléhavě zašeptal muž naklánějící se k ní. Pak jí jemně přejel svými prsty přes konečky jejích. Bylo to tak neznatelné, že si tím vlastně ani nemohla být zcela jistá. Možná se to vůbec nestalo, možná se jenom zatetelil vzduch v místnosti, možná mezi jejich prsty ležícími na stole tak blízko sebe jenom došlo k malému elektrickému výboji, možná to udělal jen mimoděk. Ale přes to všechno, co si teď nalhávala, proběhla jejím tělem vlna slastného a mrazivého zachvění. Na malý okamžik ztratila pojem o světě.

Když znovu získala nad sebou vládu, vzpomněla si, o čem vlastně hovoří, a na co se ji Dominik ptá. Ne, ne! Ukáže Dominikovi, že i ona umí být nemluvná a tajemná jako on sám. „Prosím, jak je libo. Narodila jsem se ve vesnici nedaleko jedné přehrady. Pracovala jsem v lázních Luhačovice. Pak se stalo něco, kvůli čemu jsem získala pocit, že bych měla změnit vzduch. A teď se budu asi toulat. To je všechno.“

Oba se usmáli.

Denisa odtáhla ruku od jeho. „Dobře, zdá se, že se ani jednomu z nás o svém soukromí nechce příliš mluvit. Tak to nechme tak, ano?“ Její hlas najednou zněl studeně a cize, ale velmi dobře věděla, že poslední dvě věty říct musela.

Dominik se odtáhl také a opřel se o opěradlo křesla.

Pak ještě chvíli nezávazně klábosili o restauraci, ve které seděli, o lázních, o městě a podobných nedůležitých záležitostech. Jenom ubíjeli čas a dopíjeli víno. Oba však věděli, že žhavé a jiskřivé napětí, které je od začátku dnešní schůzky podivně elektrizovalo, je pryč. Jejich hlasy

najednou zněly suše a oči na sebe hleděly téměř chladně. A zdálo se, že i smutně.

Dominik platil kartou a Denisa si všimla, že takovou ve zdejších krajích ještě neviděla. Sice se v nich příliš nevyznala, sama žádnou neměla, a pro výplatu si ještě do včerejšího dne chodívala osobně – byla už jediná a poslední ze všech zaměstnanců lázní, ale vidávala je u ostatních kolem sebe. Kdyby karta byla některou z těch, které domorodci či návštěvníci lázní používali, určitě by ji poznala.

Když vyšli ven, Dominik se nabídl, že jí zaplatí taxi. Denisa odmítla. Cítila se unavená, ani ne tak fyzicky, jako spíše psychicky, a proto se rozhodla, že pojedou autobusem, a pak se ještě trochu projde. Měla štěstí, zanedlouho měl přijet.

Stáli na zastávce a mlčeli. Najednou se Denise stáhlo hrdlo, a stejně jako včera ji zaplavila vlna bezútěšného smutku. Měla pocit, že muže stojícího vedle sebe už nikdy neuvidí. Muže, v jehož přítomnosti se cítila tak zvláště. Jako ještě nikdy v životě. Muže, který kdykoli se k ní přiblížil, vyvolal v ní vlny žáru, jež se střídaly s mrazivým mravenčením na šiji. Muže, na něhož stačilo pohlédnout, a hned se jí prudce rozbušilo srdce. Ale asi to tak musí být, když ji k sobě nechce pustit. A stejnou chybu už nikdy opakovat nebude, o tom byla přesvědčená...

Najednou na své tváři ucítila závan jeho dechu. Pootočila hlavu a zjistila, že se dívá přímo do jeho hnědých očí. Hleděly na ni naléhavě, ale v jejich hloubce opět zahlédla jakýsi smutek a nostalgii, které ji polekaly. A trochu zmátly.

„Uvidíme se zítra, Deniso?“ Zvuk jeho hlasu byl tak blízko, že cítila teplo jeho dechu na svém spánku. Něco se změnilo. Pak pochopila co. V jeho očích nebyla jenom naléhavost, smutek a nostalgie. Bylo tam něco, co v nich ještě nikdy nespatriila. Síla, které se říká touha. Či vášeň.

Dominik ji uchopil za ruce tak jako včera. Denisa se zachvěla a měla pocit, že se pod ní kymácí zem.

Ne. Věděla, že stejnou chybu nesmí znovu opakovat. Nadechla se k záporné odpovědi, ale pojednou něco v ní, něco, co nedokázala ovládnout, promluvílo za ni. „Ano.“ Zarazila se, překvapená tím, co se stalo. Když se trochu vzpamatovala, pohlédla dolů na jeho ruce, které ji tak pevně svíraly. „Ale jenom kvůli hlině. Protože z ní vyrůstají květiny.“



Kapitola třetí

Týden, který následoval, připadal Denise jako sen. Či pohádka.

S Dominikem spolu trávili celé dny. Toulali se po sousedních kopcích. Jezdili na výlety autem, které si Dominik se samozřejmostí jemu vlastní pronajal v místní půjčovně. Zajeli se spolu podívat do Zlína. A i přesto, že Denisa toto město zrovna nemilovala, strávili nádherný večer v restauraci na střeše jednoho z místních výškových domů. Byl odtamtud nádherný pohled na noční město a temné kopce tyčící se všude kolem. Chodili plavat. Do bazénů i na přehradu. Byli spolu v lázeňském divadle na koncertě. Několikrát strávili nejednu hodinu v lázeňské botanické zahradě, kde jí Dominik vyprávěl spoustu podrobností o každé květině a rostlině, která tam rostla. A nejen o květinách. Rozuměl i divadlu, knížkám a mnoha jiným věcem. Bylo až překvapující, kolik toho věděl. Zkrátka, užívali si to spolu. Přišlo jí to, jako kdyby se vrátila do let dospívání, do doby prázdnin. Připadala si, jako by byla poprvé zamilovaná. Ale poprvé zamilovaná *opravdu*. Drželi se za ruce, hleděli si do očí. Každý jeho dotyk v ní vyvolával vlnu tepla a chvění, pokaždé měla pocit, že je to poprvé, že něco takového ještě nezažila. Několikrát se dokonce políbili, ale byly to jen letmé a zdrženlivé polibky, téměř jako u dětí. I přesto, že ona pannou nebyla, a tak zkušený, a jak se ukazovalo i světem protřelý „zahradník“ panicem nebyl určitě. Dominik byl dvorný a laskavý. Jak se jen lišil od všech ostatních mužů, jež doposud potkala. Soustředěný, hloubavý, vzdělaný. Navíc se Denisa v jeho přítomnosti

cítala jistě a bezpečně, vůbec jí nepřišla na mysl vlastní nejistá a neznámá budoucnost.

Přes to všechno krásné, co mezi nimi vznikalo, ji znepokojoval. Několikrát se z něho pokoušela vypáčit podrobnosti o jeho soukromí či minulosti, ale vždycky se mu z otázky podařilo vykroutit. A když na něj uhodila zpřímá, připomenul jí, že to byla konec konců ona, kdo prohlásil, že svoje soukromí nechají stranou.

Znovu a znovu jí na mysl přicházela ona fráze, jež se traduje z detektivních románů – „Vrahem je zahradník“. Ne že by si myslela, že je vskutku vrahem. Avšak tajemství a záhad kolem jeho osoby bylo více než dost. Ode dne, kdy spolu povečeřeli v restauraci hotelu Alexandrie, se v práci ani neukázal. S penězi neměl zjevně žádné problémy, nicméně se nechoval velkopansky a okázale je nerozhazoval. Na zahradníka toho věděl až příliš mnoho o příliš mnoha věcech. Bylo zřejmé, že je zcestovalý. Dovedl poutavě vyprávět možná o všech západoevropských zemích. A zřejmě navštívil i Ameriku.

Ale nejzvláštnější na něm byly podivné změny jeho nálad. Byly velice kontrastní. V jednom okamžiku byl veselý a nesmírně vtipný. V další chvíli se mu oči dokázaly zatáhnout nostalgií a smutkem, aby za několik okamžiků svoje rozpoložení maskoval lehce cynickým humorem a ironií. Na základě tohoto střídání nálad pochopila, že má velice citlivou duši. Avšak zároveň si uvědomovala, že by ráda věděla, co se skrývá v jeho minulosti, a kým vlastně ve skutečnosti je. Musel zažít něco velice smutného, něco, co jeho duši hluboce ranilo.

Denisa se vytrhla ze svých úvah a rozhlédla se kolem. Stála na hrázi luhačovické přehrady a zády se opírala o betonové zábradlí nad hladinou vody v přehradní nádrži. Čekala zde na Dominika, byli domluvení, že půjdou na lodičky. Pohlédla směrem k asfaltové cestě z Luhačovic

a očima hledala v davech rekreatantů a lázeňských hostů jeho štíhlou a vysokou postavu. Zatím jej ale nespatriła.

I po týdnu, který strávili spolu, se choval svým způsobem až příliš ostýchavě. Pokaždé když se loučili, jenom se k ní sehnul a zavadil svými rty o její. „Uvidíme se zítra,“ řekl vždycky a zmizel. Ani jednou se při tom neohlédl. Fajn, aspoň v jednom ohledu není dokonalý, pomyslela si Denisa. Jeho polibky na rozloučenou trvaly příliš krátce.

Denisu napadlo, že by se už mohl pomalu rozhoupat k něčemu dalšímu. Možná by ho měla k něčemu vyprovokovat sama. Při této představě jí vyschlo v ústech. Přejela si špičkou jazyka suché rty. V tom okamžiku koutkem oka zahlédla jeho postavu. Kráčel rychle, a protože byl vyšší než většina lidí kolem něj, vypadalo to, jako by dav rozrážel, jako příd' lodí rozráží vodní hladinu. Podivný pan zahradník, pomyslela si Denisa, a vydala se mu vstříc.



Když vyplouvali z přístaviště, Denisa s údivem pozorovala s jakou obratností se Dominik proplétá stísněným prostorem mezi ostatními loďkami. Zároveň fascinovaně sledovala hru pletenců jeho svalů na pažích pokaždé, když zabral vesly ve vodě.

„Proč jsi chtěl lodičku pro šest osob, když jsme jenom dva?“ nedalo jí to.

„Protože tahle má mnohem lepší tvar a líp se nám na ní popluje,“ odpověděl samozřejmě Dominik.

Denisa se usmála. „Kdo vlastně jsi? Zahradník, kulinařský odborník anebo námořník?“ Neodpustila si, aby si nerýpla.

Dominik se na ni podíval. „Co víš? Třeba jsem námořník. Třeba mám někde jachtu. A třeba mi patří i několik zaoceánských lodí...“



Denisa nedokázala rozlišit, jestli se v jeho očích skrývá poťouchlá ironie, či jsou smrtelně vážné. Pohlédla přes jeho rameno a její zrak padl na zátoku, která se na levé straně zařezávala hluboko do stráně spadající k hladině přehradní vody.

„Podívej se tam,“ řekla vesele a zároveň ukazovala rukou směr. „To je pozlovická zátoka.“ Odmlčela se a před očima se jí vybavily vzpomínky na dětství.

Dominik se ohlédl směrem, kterým ukazovala, nepřestával však přitom rytmicky veslovat.

„Tam jsme chodívali jako děti. To ale ještě nebyla celá zátoka vybetonovaná a nebyla tam skluzavka. Byla zarostlá rákosím, a když jsme lezli do vody, nohy se nám až po kolena bořily do bahna. A když jsme pak vylezli ven, museli jsme si je otírat v trávě, byly od bahna celé zelené a žluté. A orobinec, co tam rostl, jsme zkoušeli kouřit. Jednou se mi z toho udělalo hrozně špatně. Myslím, že mě to navěky vyléčilo z pokušení začít kouřit.“

Zachichotala se. Doba, o které teď mluvila, patřila ještě k oné radostnější části jejího dětství. Na chvíli posmutněla, ale pak se rozesmála.

„A tam ten dům nalevo od zátoky, tam bydlel místní vesnický blázen se svojí také bláznivou dcerou. Měl koně a dvě krávy, ale nikdy jim z chléva nevyvážel hnůj, jenom stále dál a dál dodával další podestýlku, takže za nějakou dobu v chlévě už nemohli stát, protože vrstva hnoje a podestýlky sahala až pod strop. Jenom tam tak leželi a teprve tehdy jim to vyvezl, protože se už ke kravám nemohl dostat, aby je podojil. Někdy jsme vylezli na střechu a dali mu na komín cihlu. Pak jsme se schovali a čekali, co se bude dít. Za nějakou dobu oba v oblacích kouře vyběhli ze dveří a vždycky začali čistit kamna. Měli jsme z toho velkou srandu, protože na cihlu na komíně přišli vždycky až na druhý den.“

„Musela jsi tady mít veselé a divoké dětství, že? Já jsem ho měl spíš upjaté, s přísnou výchovou a velice chladným okolím,“ poznamenal Dominik.

„Jak se to vezme,“ odpověděla Denisa s podivným tónem v hlase. Pak se ale znovu usmála další vzpomínkou. „A za jeho dcerou jsme běhávali, když šla na nákup. Jmenovala se Mařena a špatně mluvila, vůbec neuměla vyslovovat ‚ř‘. Křičivali jsme na ni: ‚Mařeno, řekni ‚ř‘!‘ A ona, chudinka, nám vždycky odpověděla: ‚Neřeknu, vy byste se mně řehtali.‘ Teď se za to stydím.“

„Děti dokáží být kruté. Nejsou to žádní nevinní andělci. Dobře si vzpomínám na svoje mladí,“ potvrdil to Dominik.

Denisa pokývala hlavou a odmlčela se. Ještě jednou pohlédla směrem k zátocce. „Pak se kousek od zátoky utopili dva z nás. To už jsme byli v pubertě, a ti kluci se vraceli opilí z vesnické zábavy a rozhodli se, že si zaplavou. Ale to už jsem vlastně do naší party nepatřila.“

Dominik se nadechl a chtěl se jí na zeptat na důvod, avšak když na ni pohlédl, zjistil, že se mezitím její oči zakašly hlubokým a bezbřehým smutkem. Pochopil, že by bylo netaktní se jí ptát přímo. Jestli bude chtít, řekne mu to sama.

Denisa chvíli mlčela a nepřítomně zírala do vody. Pak na něj pohlédla. Sledovala, jak se rytmicky předklání, aby ponořil listy vesel do vody, pak se jeho svaly napjaly a celé tělo se opřelo proti tlaku vody a pomalu táhlo vesla dozadu. Lodička při každém jeho záběru mohutně poskočila kupředu. Sledovala hru jeho svalů na pažích, na hrudi i na stehnech, jak se rýsovaly pod jeho tričkem a džínami. Najednou si uvědomila, že jí při tomto pohledu vyschlo v hrdle a třesou se jí ruce. Nevěděla, co s nimi, a proto je sepjala na kolenou. Nechtěla, aby si toho Dominik povšiml. Najednou jí hlavou projela spásná myšlenka. „Mohla bych to zkusit také?“



„Proč ne,“ odpověděl Dominik. Přestal veslovat, nechal vesla, aby pomalu přirazila k bokům lodičky a vstal. Lodička se zakymácela.

Denisa se postavila také, ale lodička se znovu zakymácela. Denisa ztratila rovnováhu a rychle si sedla. Pak rozkročila nohy a opatrně a pomalu se znovu postavila. Stojící Dominik její počínání sledoval s pobaveným úsměvem. Denisa si ho všimla a poněkud ji to dožralo. Co si o sobě vlastně myslí? Žádný učený přece z nebe nespádl, pomyslela si. Pomalu a opatrně se vydala směrem k Dominikovi, on k ní, aby si vyměnili místa. Když se mýjeli, bleskl nadurděné Denise hlavou nápad. Pevně se vzepřela na rozkročených nohou a v okamžiku, kdy se Dominik kolem ní prolétal, do něj vši silou strčila. Dominik nic takového nečekal, okamžitě ztratil rovnováhu a zřítíl se přes bok lodičky s hlasitým šplouchnutím do vody. Hladina se nad ním zavřela.

Rozběhla se po ní kola. Když se hladina uklidnila a kola zmizela, po Dominikovi nikde ani stopy. Jenom tichá, klidná hladina, jako kdyby se před malým okamžikem nic nestalo. Denisa se rozhlížela kolem a čekala, až se vynoří. Ale stále se nic nedělo, hladinu kolem lodičky nezčeřila ani jediná vlnka. Z ničeho nic Denisou projela vlna paniky. A co když neumí Dominik ve skutečnosti plavat? Co když jeho řeči o jachtě a lodích byly míněny jenom v žertu? Slyšela přece o rybářích na moři, kteří se po generace nikdy nenaučili plavat. Zoufale se rozhlížela kolem dokola. Srdce jí začalo poplašeně bít. Má sama skočit do vody, nebo má začít volat o pomoc? Nejbližší lodička byla vzdálená asi třicet metrů a ke břehu to bylo dobrých padesát metrů. Naklonila se nad hladinu v místě, kde Dominik zmizel. Nic. Najednou se s ní lodička zakývala a Denisa po hlavě spadla do vody, poslední co si stihla uvědomit, než kolem hlavy uviděla stoupat vzhůru

bublínky, bylo, že lodičku někdo na druhé straně nadzvednul. Když se pod hladinou rozhlédla, spatřila těsně u své hlavy smějící se Dominikovu tvář. Přiblížil se k ní a pod vodou ji jemně políbil. Kolem nich stoupaly vzhůru myriády bublinek, jež unikaly z jejich úst ještě předtím, než se spojily. Pak ji Dominik pod vodou objal a jemně přitiskl k sobě. Jeho pevné tělo se tisklo k jejímu a ona cítila, jak pomalu ztrácí vědomí. Jenom si nebyla jistá tím, jestli je to jeho polibkem a objetím, či počínajícím nedostatkem vzduchu. Pak se od ní Dominik znenadání odtrhnul a oba dva vyplavali na hladinu.

Když se konečně zhluboka nadechla, jejím prvním nutkáním bylo Dominika za tento nemístný žert praštit, ale on jí dvěma mocnými tempy unikl. Pořád se smál. Kroužil kolem ní ve vodě rozpustile jako malý kluk, dokud se neuklidnila.

Pak ještě chvíli oba bok po boku plavali v kruzích kolem lodičky. Voda byla příjemně teplá, až moc na to, že byla teprve polovina června. A s tím, že byli oblečení, s tím se už nedalo dělat nic. Opravdu nic.

Pak jí Dominik pomohl přes okrají loďky a sám se lehce vyhoupl za ní. Zamířil mohutnými záběry vesel zpět k půjčovně, a když přistáli, vyběhli na břeh a smáli se a povykovali jako děti.

Denisa ukázala směrem ke konci přehrady. „Je tam taková malá zátočina v lese, kam chodí jenom rybáři, ale ti tam touhle dobou ještě nebudou. Tam bychom se mohli usušit.“ S jiskřičkami šibalství v očích k němu otočila mokrou hlavu. „Kdo tam bude dřív!“ A rozeběhla se k asfaltové cestičce, která se vinula po vrstevnici kolem přehrady asi dvacet metrů nad vodní hladinou. Nad místem, na které Denisa ukázala, se začínala šplhat strmě do stráně, a nahore, v oblouku, se od ní odpojovala sotva znatelná pěšinka, která vedla k udanému místu.

Dominik chvíli počkal, a pak se za ní rozběhl, bez obtíží ji dohonil a předběhl, utíkal pak dál, aniž by se po Denise ohlížel. Ta ještě chvíli klusala po asfaltu za ním, pak ale seběhla travou dolů k vodě a vydala se přímo po okraji rovnou k zátočině. Jako místní totiž znala zkratku. Dominik utíkal dál a teprve na začátku stoupání si všimnul, že už mezitím Denisa dole vběhla do stínu smrků. Rychle změnil směrem a vystartoval za ní. Pěšinou se obratně proplétal mezi stromy a křovisky a Denisu dostihl právě ve chvíli, kdy už téměř vbíhala na malou mýtinu, jež obklopovala zátoku. Nechtěl, aby byla první, a proto se v posledním okamžiku mohutně odrazil a skočil po ní. Dopadl na ni a v letu ji složil na zem. Uchopil ji kolem pasu, ale dával si velký pozor, aby se jí nic nestalo. Denisa upadla, a on zůstal ležet na ní.

Denisa se zpod něj vymanila a začala se plazit dál, bylo zřejmé, že je rozhodnutá zvítězit za každou cenu. Trochu ho to udivilo, ta její vůle. Kdyby se alespoň o něco vsadili, pomyslel si. Rychle se zvedl na čtyři a opět ji snadno předstihl. Denisa jej chytila za nohu a strhla vši silou zpátky. Dominik se natáhl na zem, a když byla Denisa na jeho úrovni, převalil se na ni, aby jí zabránil v dalším postupu vpřed.

Z těsné blízkosti se dívali jeden druhému do očí. Cítil, jak se její tělo napjalo, vytáhla zpod něj jednu ruku a chtěla mu odtlačit hlavu pryč. Dominik však vystihl její úmysl a dlaň jí přitiskl jí rusé vlasy. Denisa celá ztuhla.

„Za ten ragbyový chvat mi zaplatíš, Dominiku,“ zašeptala.

„Já? Já bych měl platit?“ usmál se Dominik. „Ty přece podvádíš. Dneska už podruhé. To je už na pokutu. Nemyslíš?“

„Fajn. A jaká bude pokuta?“

Dominik ucítil, že její doposud ztuhlé tělo zvláčnělo. Sakra, pomyslel si, zahrávám si s ohněm. Denisa si situ-

aci zřejmě neuvědomovala, anebo si ji uvědomovala až příliš dobře, a začala se smát. Dominik naprosto přesně cítil všechny ty měkké a oblé tvary pod sebou, i to, jak jejich těla do sebe skvěle zapadají. Jako by pro sebe byla stvořena.

„Tak jaká bude pokuta? Docela by mě to už zajímalo,“ pronesla se smíchem Denisa. V jeho očích najednou ale spatřila podivný trpyt a okamžitě zvážněla. Pochopila, že jde do tuhého.

Jeho pohled byl žhavý a divoký. Vypadalo to zároveň tak, jako by bojoval sám se sebou. Takový pohled u něj už přece zahlédla, uvědomila si. Když spolu čekali na zastávce autobusu do Pozlovic. A ona byla přesvědčená o tom, že jejich vztah skončil, aniž vlastně začal. Opět ta síla někde hluboko v něm. Nebo snad zběsilost. Či vášně. Ten rozdíl jeho nitra a toho, jak se choval navenek, jeho *nejednoznačnost*, na kterou už několikrát narazila, ji polekala.

Vpíjel se jí pohledem do očí a ona si uvědomila, že už ví, jaká bude pokuta.

A pak se to stalo. Najednou, z ničeho nic, se jeho rty přitiskly na její. Tentokrát to však bylo jiné. Nebyl to žádný polibek jen tak mimoděk, jak to dělával při jejich loučení. Ani v něm nebylo nic měkkého či přemlouvajícího, tak, jak ji políbil před chvílí pod vodou. Byl to dychtivý a hladový polibek, byl úplně stejný jako to, co zahlédla v hloubi jeho pohledu. Denise se rozbušilo srdce a zatočila se jí hlava. I když si to v posledním okamžiku předtím uvědomila, přesto ji to překvapilo. Žádné varování. Žádný pohled na její rty a pak zpět do jejích očí. Šel přímo na věc...

Dominika samotného to překvapilo. Vůbec nevěděl, jak se to stalo. Před chvilkou to přece nebylo nic jiného než nevinné škádlení, a najednou... Přesto však už nechtěl na celém světě nic jiného než její rty... Okamžitě se rozevřely, jako kdyby na tuto chvíli čekaly ne celý týden, ale

celou věčnost. Ach, chuť těch oblych zvoucích rtů. Sladké a horké, v témže okamžiku ledové a chutnající. Rty zvoucí ke hříchu. Věděl, že by toho měl nechat, někde hluboko v hlavě znal i přesný důvod, proč by s tím měl přestat, ale nemohl si pomoci. Zdálo se mu, že k tomu nikdy nemůže najít vůli.

A pak ucítil její vůni. Ne parfém, který používala. Sice se mu líbil také, nebyl sladký, jak mívá většina žen ve zvyku, a jaké Dominik neměl rád. Ona naproti tomu používala ostrý a kořeněný parfém, a on nebyl zatím s to, celý týden, rozlišit, z čeho všeho se skládal. A nejen tím mu připadala tajemná.

Ne parfémem, ale vůní, jež odhalíte teprve polibkem, vůní, jež se skrývá pod všemi parfémů světa. Onu chemii přitahování, jež způsobuje, že vám někdo voní, a někdo ne. Vůní, jež můžete ucítit teprve v tom okamžiku, když se vám ten druhý otevře, vydá. Chce být s vámi.

Jakmile ucítil její vůni, líbal ji ještě vášnivěji. Jeho ruka bloudila jejími vlasy, jemnějšími, než se na pohled zdálo. Hedvábné prameny se ovíjely okolo jeho prstů a proplouvaly dlaněmi. Vnikl do jejich úst jazykem a ona mu vyšla svým vstříc. Vzájemně se setkaly a protknuly ve sladkém vášnivém tanci. Dominik vůbec nečekal, že se mu Denisa tak otevře.

Denise se točila hlava a pomalu začínala ztrácet povědomí o světě. Jeho polibky roznítily její duši. Cítila jeho přerývaný horký dech až hluboko ve svém hrdle. Cítila, že proniká ještě dál a rozpouští se až někde dole v hrudi. Cítila přival vzmáhající se touhy a měla pocit, jako by se všechno ostatní ztratilo, rozpadlo na prach, molekuly, a - zmizelo. Zůstával jen on a jeho polibky, jejich spojené rty a ústa, propletené jazyky...

Ukazovalo se, že je to přece jenom muž, který dokáže nádherně líbat. Jeho ústa překrývala její tak důkladně, že

to vypadalo, že za ni i dýchá. Líbal ji jako by ochutnával nějakou sladkost. Vpíjel se do ní jako by pil žhavé lahodné rudé víno. A pil ji uvnitř plnými doušky. Denisa se v jeho polibcích ztrácela, stejně jako se ztrácel veškerý svět kolem ní. To, co zbývalo, byla jen pro ni doposud nepoznaná slast z polibků. Posledním zbytkem vědomí jí probleskla otázka: A jaké to asi bude, až se dostanou dál? Přivřela oči. A tušení budoucího žáru jí znenadáni prostoupilo až do konečků prstů.

Z ničeho nic, když se mu začala nejen rty nabízet ve své celičké žhavé touze, se od ní náhle, bez jakéhokoli upozornění, odtrhl. Denisa překvapeně zamžourala očima. Bylo to jako by se ocitla sama v pustině, jako by zůstala sama zamrzlá v ledovci. Její hrud' se ještě zdvíhala žářem touhy, ale musela se už začít vracet sama k sobě i do světa. Když se kontury okolí konečně poskládaly do sebe, Dominik už stál nad ní a napřáhoval ruku, aby jí pomohl vstát.

Oba dva si uvědomovali, že to bylo vůbec to nejhorší, co mohl udělat. Bála se mu pohlédnout do očí, bála se toho, co tam uvidí. Odstup? Chlad? Výsměch? Ironii? Nakonec se k tomu odhodlala a to, co spatřila, ji překvapilo. Nic z toho, co s takovou hrůzou očekávala. Znovu v jeho očích uviděla, jak bojuje sám se sebou. A byl to tvrdý boj, účastnila se ho veškerá jeho síla, vášeň. Ta neobyčejná síla, jež v něm byla skryta, se jakoby obracela proti němu samotnému. Denisu napadlo, jestli není náhodou narozen ve znamení štíra...

Pochopila, že nemá smysl se jej na nic ptát. O tom, co se v něm sváří, jí musí říct on sám, a ze svého vlastního popudu.

Pak jen mlčky leželi na mýtince a vyhřívali se na slunci. Čekali, až na nich uschne oblečení. Denisa hleděla na protější stráž, za kterou vyčnívala špička pozlovického kostela.



Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.